

Mens Jens Rohde var gået i kondirummet

ALT DETTE HER TRÆNGTE sig på, da jeg skulle prædike i Christiansborg Slotskirke ved Folketingets åbning i 2003. Mere end jeg var forberedt på. Det var, mens kirkeklokken ringede, lige inden jeg skulle på. De sad dernede på bænkerne, ministre, folketingsmedlemmer samt andre med vigtige funktioner i samfundet. Sammen med mine personlige supportere: min kone og mine tre døtre og andre, som havde taget turen for at være med. Da kom hele min fortid og ville blande sig. Og helt uindbudt!

For da meldte sig i spredt orden køen af min barndom, læretid, skole og studietid, afgørende episoder og personer, min dejlige familie – sammen med kriller i maven ved nu at skulle prædike for de ledende i vort land. Kriller, som jeg også havde oplevet før, når særligt mange øjne og ører var rettet imod mig og det, jeg skulle lægge mund til. Kriller, som jeg nok aldrig vokser fra.

Ikke fordi jeg følte mig utryg ved opgaven. Jeg skulle jo ikke videregive mit eget, men formidle kirkens gode budskab på folkestyrets årlige store dag. Prædikenen var forberedt hjemmefra. Det forekom mig så ligetil, at den skulle handle om Jesu små lignelser om perlen og skatten. De evige værdier, som kirken har at byde på i den værdidebat, som her i disse år går over vort land. Og gør det med nødvendighed. – Jo, jeg var sikker på mit budskab. Men usikker på min person. Havde jeg mental, social og åndelig kapacitet nok til at udfylde den opgave, som var blevet betroet? – Den samme usikkerhed kan for øvrigt opstå, når jeg står i en langt mindre spektakulær opgave, måske ved en sygeseng eller i en vejledningsopgave, hvor jeg kan komme til at øve indflydelse på et andet menneskes liv: Dur jeg til det?

De negative husmandsfornemmelser i maven blandede sig

kraftigt med det positive drive, som altid også har ligget i at leve med min baggrund: Du skal det, du kan! – Men nu dukkede de så også op, alle de håbefulde, men frygtsomme personer i min familie, som ikke i deres vildeste fantasi kunne drømme om, at en af deres skulle prædike i Folketingets kirke. Nogle i familien ville måske ligefrem være blevet forarget: Man skal ikke mænge sig med de ”fine”! Blandt småkårsfolk kan denne negative klassebevidsthed nemlig let opstå.

Og hvem var da også lille jeg, at jeg stod her? Kunne det nu bære? Indtil jeg ud af øjenkrogen så min gode ven, Jakob Zeuthen fra Danmarks Radio give mig tommelfingeren for at signalere: Nu er du på! Nu kører vi! Giv den hele armen! – Og det gjorde jeg så. Og fik gode ord og håndtryk med som tak ved udgangen, da ministrene og alle de andre hilste på, inden de fortsatte over i Folketinget. Hvor de jo nu skulle være på. Med deres professionelle tilgang til opgaven, men måske også med deres små og store klumper i halsen og kriller i maven...

Vel, så var der lige historien de næste dage med venstremanden Jens Rohdes utilfredshed med min ”sorte” prædiken. Men han hørte den jo slet ikke! Så den udtalelse kom til at gøre ham mere ondt i forhold til vestjyderne end mig. Næsten som at spytte imod den stride vestenvind.

–Sådan behandler man ikke vores præst! Vi oplever da ikke dig som en ”sort” præst! Blev der sagt herude, både i og uden for sognet. Selvfølgelig behøvede Jens Rohde ikke at høre min prædiken. Der er jo altid nogle folketingsmedlemmer, som vælger åbningsgudstjenesten fra. Især da blandt dem på venstrefløjen. Men at Jens Rohde udtalte sig om noget, han ikke havde hørt, det brød vestjyderne sig ikke om. Hverken missionsfolk eller grundtvigianere eller andre. Så kom godt nok en højt profileret politisk ordfører ned i øjenhøjde!

Nu kører vi! Så tog faglighed og professionalisme føringen. Og heldigvis for det. Især da som præst. For hvordan skulle man ellers administrere alle de spændte situationer, man kan få i sit

arbejde. Det er jo ofte livets store øjeblikke eller dybe huller, man drages med ind i som præst.

Vel, somme tider skal der en ekstra kraftanstrengelse til for at bevare fatning og overblik. Især når man har let til klumper og kriller som jeg. Hvad gør man så? Ja, hvad andre gør, ved jeg ikke. Men jeg vil røbe min hemmelighed: Jeg finder altid en eller anden person i forsamlingen, som jeg har en fornemmelse af ser med kritiske øjne på mig. Og så tænker jeg: Hold nu hovedet koldt, for han eller hun dernede skal ikke få noget at sige dig på!

Det er nok en lidt naiv øvelse, men prøv den bare. Den virker! – Med det forbehold altså, at det ikke er de store øjeblikke med dine allernærmeste, du skal agere i. For her har jeg ikke fundet opskriften endnu. Ud over at lade klump være klump.

Men det hele meldte sig altså i kø den dag i slotskirken. Helt ustruktureret. Og det gjorde det påtrængende for mig at få lidt skik på dette her med mig og min levetid.

Hvilke streger har været med til at tegne billedet af mit liv?

Det vil jeg i det følgende prøve at finde ud af...